

Meditacions: Dimecres després del III diumenge d'Advent

Reflexió per meditar dimecres de la tercera setmana d'Advent. Els temes proposats són: el cristià viu del tresor de l'esperança; deixar obrar Déu a la nostra vida; l'acció meravellosa de Déu a través nostre.

«EL SENYOR vindrà, no trigarà»^[1].
L'Advent és temps d'esperança perquè la salvació és a prop, és imminent. «El Senyor Déu arriba amb poder»^[2]. El cristià viu del tresor

de l'esperança. L'autor sagrat afirma que la «posseïm com una àncora segura i ferma» (*He* 6, 19). L'àncora permet al vaixell aferrar-se al fons del mar, en fixa la posició, no s'ha de preocupar del corrent i impedeix que el vaixell sigui arrossegat a la deriva. L'esperança cristiana es fonamenta en les promeses de Déu, en el seu amor incondicional i no tant en les nostres forces o possibilitats. «És una esperança nova, viva, que ve de Déu. No és un mer optimisme, no és un copet a l'esquena o unes paraules d'ànim de circumstància, amb un somriure passatger. No. És un do del Cel, que no podíem assolir per nosaltres mateixos»^[3].

Quan el poble jueu vivia exiliat a Babilònia, els profetes mantenien l'esperança i l'ànim dels exiliats amb l'anunci d'un proper alliberament. A la primera lectura escoltem avui el profeta Isaïes que convida el poble a mantenir encesa la flama d'una

esperança fundada en Déu, ja que només ell pot salvar: «Jo soc el Senyor, no n'hi ha d'altre (...). Ningú no és Déu fora de mi» (Is 45, 6-7.22). «I tota la descendència d'Israel se sent triomfant i gloriosa gràcies al Senyor» (v. 25).

La virtut de l'esperança ens protegeix del vaivé del desànim i ens sosté en els moments en què la tempesta amenaça d'endur-s'ho tot per davant. Quan el cor viu d'esperança tanca el camí a la lamentació estèril i ens fa capaços d'èxits que semblaven inabastables. Amb ella podem suportar les proves més grans. «Ja fa bastants anys —assenyala sant Josepmaria—, amb un convenciment que anava creixent cada dia, vaig escriure: espera-ho tot de Jesús: tu no tens res, no vals res, no pots fer res. —Ell obrarà, si t'abandones en Ell. Ha passat el temps, i aquella convicció meva s'ha anat enrobustint, s'ha anat fent més

fonda. He vist en moltes vides, que
l'esperança en Déu encén
meravelloses fogueres d'amor, amb
un foc que manté el cor bategant,
sense minves, sense decaïments,
encara que al llarg del camí hom
pateixi, i a vegades pateixi de
debò»^[4]—.

L'ESPERANÇA es manifesta en el
desig de deixar actuar Déu a la
nostra vida. Isaïes recorda al poble
de l'exili que és Déu qui fa totes les
coses: «Jo he forjat la llum i he creat
les tenebres, jo dono el benestar i
provoco la desgràcia» (*Is 45, 7*). La
sortida de Babilònia no va ser fruit
d'una revolta o una intel·ligent
estratègia política o militar. Déu va
obrir els camins quan els temps
foren madurs.

De la mateixa manera passa a la nostra vida. És el Senyor, amb la seva acció misericordiosa, qui porta la salvació a la nostra terra, perquè «el Senyor donarà la pluja, i la nostra terra donarà el seu fruit. La bondat anirà al seu davant, i la pau li seguirà les petjades» (*Sl* 85, 13-14). Ell és el protagonista principal i qui escriu — comptant amb la nostra llibertat— el guió de la nostra història. Déu desitja que posem de la nostra part lluita i il·lusió, però que no oblidem, alhora, que tot depèn d'ell, «perquè sense mi no podeu fer res» (*Jn* 15, 5). «Si alguna vegada et sembla que l'horitzó es tanca i s'ajunta la terra amb el cel, mira al cel —aconsellava sant Josepmaria—. Que així faràs molt bé a la terra: mirant el cel»^[5].

«El fundador de l'Obra deia: jo no he inventat res; és Un altre qui ho ha fet tot; jo he procurat estar disponible i servir-lo com a instrument»^[6].
Aquestes paraules del cardenal

Ratzinger, a propòsit de la canonització de sant Josepmaria, resumeixen el secret de la santedat: deixar obrar Déu, amb un abandó real de les tasques i preocupacions, consentint que ell ens vagi portant per les sendes que prefereixi. Amb aquesta disponibilitat, s'obren «les portes del món perquè Déu es pugui fer present, obrar i transformar-ho tot»^[7].

Quan s'espera alguna cosa o algú, és perquè es té l'esperança que aquest desig es vegi satisfet. Però esperar exigeix paciència i molta confiança. Déu té els seus temps, que no coincideixen sempre amb els nostres. L'esperança va de la mà de la paciència, que lluny de revelar apatia és una manifestació de fortalesa. En paraules de sant Agustí, la paciència és «com una petjada de Déu que resideix en nosaltres»^[8], que ens fa capaços de «suportar, portar a les espatlles les coses no agradables

de la vida. També les proves; és capacitat de dialogar amb els límits»^[9].

QUAN arriben notícies de la predicació de Jesús, Joan, que era a la presó, envia dos deixebles per entrevistar-se amb el Senyor i preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» (*Lc* 7, 19). Jesús els acull i, com a resposta, els mostra els fruits de l'acció de Déu a les ànimes: «els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la Bona Nova» (v. 22).

Joan té molt clara la seva missió — preparar el camí al Messies— i sospita que el final és proper. No busca cap protagonisme. Està

disposat a *minvar* perquè Crist *creixi* (cf. *Jn* 3, 30). «Té la profunda humilitat de mostrar en Jesús el veritable enviat de Déu, posant-se de banda perquè Crist pugui créixer, ser escoltat i seguit. La vida cristiana exigeix, per dir-ho així, el martiri de la fidelitat quotidiana a l'Evangelí, és a dir, la valentia de deixar que Crist creixi en nosaltres, que sigui Crist qui orienti el nostre pensament i les nostres accions»^[10]. D'aquesta manera, experimentarem l'efecte sanador, transformador i revitalitzador de l'acció divina a la nostra ànima, i serem bons instruments a les seves mans.

«Mireu l'exemple de Sant Joan Baptista —ens feia meditar sant Josepmaria—, quan envia els deixebles a preguntar al Senyor qui és. Jesús els contesta fent-los considerar tots aquells miracles. Ja recordeu aquest passatge; des de fa més de quaranta anys ho he ensenyat

als meus fills perquè ho meditin.
Aquests miracles segueix fent-los ara
el Senyor, per les vostres mans: gent
que no hi veien, i ara hi veuen; gent
que no eren capaces de parlar,
perquè tenien el dimoni mut, i el fan
fora i parlen; gent incapaç de
mourer's, esguerrats per a les coses
que no fossin humanes, i trenquen
aquella quietud, i fan obres de virtut
i d'apostolat. Altres que semblen
viure, i són morts, com Llàtzer: “*Iam
foetet, quatrividuus est enim*”.

»Vosaltres, amb la gràcia divina i
amb el testimoniatge de la vostra
vida i de la vostra doctrina, de la
vostra paraula prudent i imprudent,
els porteu a Déu, i reviuem. Tampoc
us podeu meravellar llavors: és que
sou Crist, i Crist fa aquestes coses a
través vostre»^[11]. «Totes les coses
grans, que el Senyor vol fer a través
de la nostra misèria, són obra seva
(...). El fruit no és nostre (...); no pot
donar peres l'om. El fruit és de Déu

Pare, que ha estat tan pare i tan generós que l'ha posat a la nostra ànima»^[12] .

Maria és la nostra esperança. L'anomenem així perquè ella és el camí segur perquè Déu pugui continuar fent al nostre món les seves meravelles. La humil dona de Natzaret continua la seva missió des del cel i ens suggereix constantment que deixem a la gràcia de Déu actuar en els nostres cors: «Feu tot el que ell us digui» (*Jn 2, 5*).

.....

[1] Antífona d'introducció, dimecres de la tercera setmana d'Advent.

[2] Al·leluia, dimecres de la tercera setmana d'Advent.

[3] Francesc, Homilia en la Vetlla Pasqual, 11-IV- 2020.

[4] — Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 205.

[5] — Sant Josepmaria, Notes preses en
una meditació, 15-I-1959.

[6] — Cardenal J. Ratzinger, *Dejar obrar a
Dios*, L'Osservatore Romano 6-
X-2002.

[7] — Ibid.

[8] — Sant Agustí, *De patientia*, 1.

[9] — Francesc, Audiència, 12-II-2018.

[10] — Benet XVI, Audiència, 29-VIII-2012.

[11] — Sant Josepmaria, *En diálogo con el
Señor*, “Ahora que comienza el año”,
núm. 5.

[12] — Ibid.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dimecres-despres-del-iii-diumenge-
dadvent/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dimecres-despres-del-iii-diumenge-dadvent/) (01/12/2025)